

Ο Λούλης ο
Πορτοκαλούλης
... σε περιπέτειες

5^ο Δημ. Σχ.
Ναυπλίου
Δ' τάξη

2014

Μια φορά κι έναν καιρό
σε έναν όμορφο κήπο υπήρχε μια πορτοκαλιά.
Η πορτοκαλιά ήταν μαγική. Όταν ο ιδιοκτήτης της ήθελε να κόψει ένα
πορτοκάλι έλεγε: «Πορτοκαλιά, πορτοκαλιά μου κόντυνε να κόψω ένα
πορτοκάλι». Μόλις έκοβε όσα πορτοκάλια ήθελε, της έλεγε πάλι:
«Πορτοκαλιά, πορτοκαλιά μου ψήλωσε μέχρι τον ουρανό κανείς να μη
σε φτάνει». Η πορτοκαλιά έκανε αυτό που της έλεγε. Αυτό γινόταν κά-
θε φορά που πήγαινε να κόψει πορτοκάλια.
Ένα πορτοκάλι ήταν πιο λαμπερό, φωτεινό και ανήσυχο. Έβλεπε πολλά
πράγματα από κει πάνω, που ανέβαινε η πορτοκαλιά και ήθελε να μά-
θει για όλα όσα υπήρχαν πίσω από τη μάντρα. Τα βράδια ονειρευόταν
θαυμαστά μέρη όπου συνέβαιναν περίεργα πράγματα και...
δεν ήθελε να το φάνε.
Μια χειμωνιάτικη ημέρα η πορτοκαλιά είχε ψηλώσει πάρα πολύ. Ξαφ-
νικά φύσηξε δυνατός αέρας και το πορτοκάλι που είχε ωριμάσει, εύκο-
λα κόπηκε απ' το κλαράκι και έπεσε στο πεζοδρόμιο. *«Ευτυχώς που δεν
έπεσα στο δρόμο. Τα αυτοκίνητα θα με έκαναν μαρμελάδα»*, σκέφτηκε
και άρχισε να κυλά στο πεζοδρόμιο.

Έφτασε στην άκρη του δρόμου, όπου ήταν μια παιδική χαρά και μια παρέα παιδιών έπαιζαν. Μόλις είδαν το πορτοκάλι ενθουσιάστηκαν και άρχισαν να το κλωτσούν, γιατί είχαν χάσει τη μπάλα τους.

«Αχ, να 'μουν μπάλα, να μην πονάω!» είπε και μεταμορφώθηκε σε μπάλα ποδοσφαίρου. Τότε κύλησε στο σημείο που ήταν η πραγματική μπάλα, τα παιδιά βρήκαν τη μπάλα τους και το πορτοκάλι ξαναπήρε την πραγματική του μορφή και συνέχισε το δρόμο του σκεφτικό.

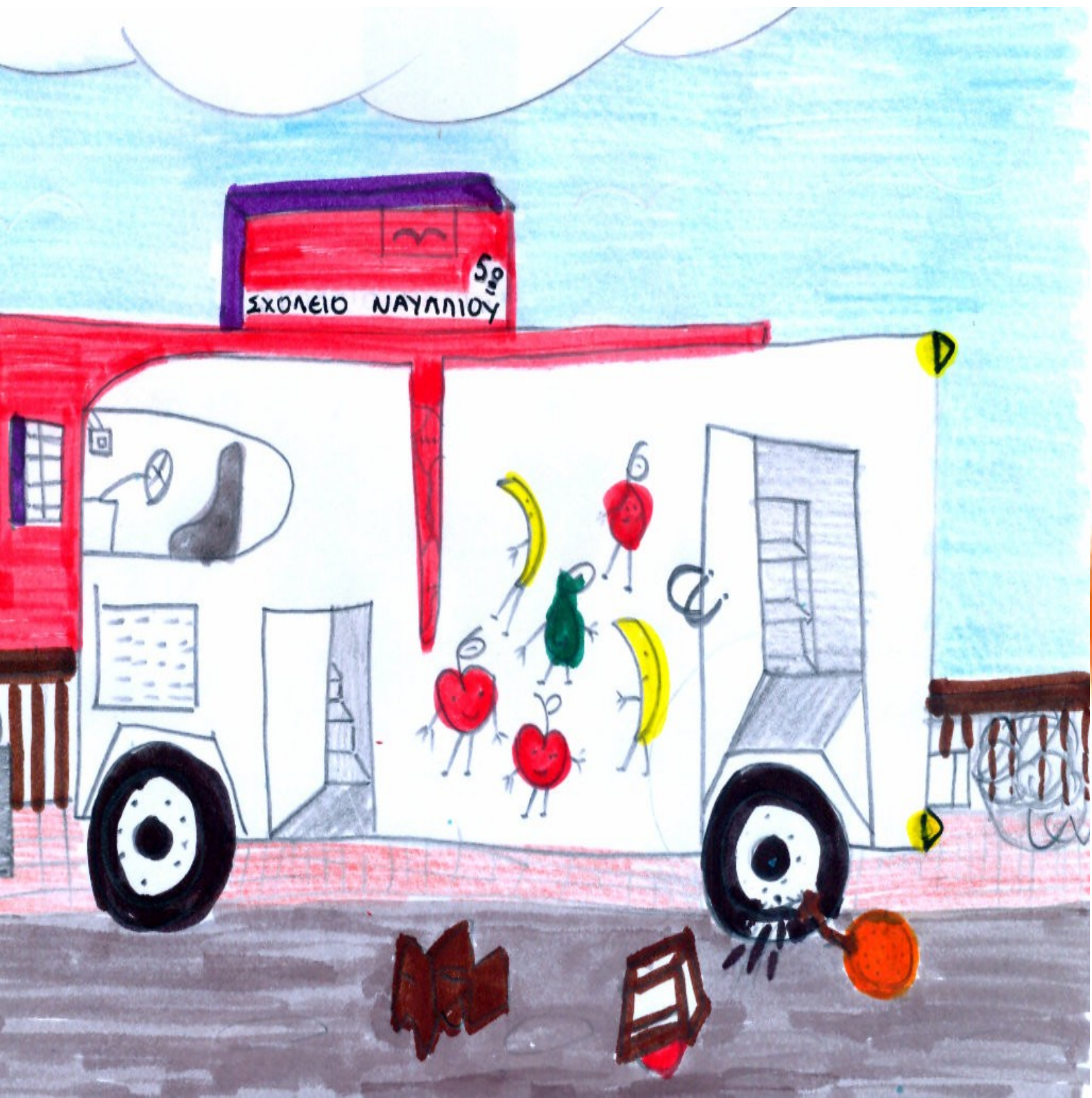
Πώς το κατάφερε αυτό; Δοκίμασε να το επαναλάβει Ευχήθηκε να γίνει άνθρωπος αλλά τίποτα δε συνέβη.

Από τη κακοκαιρία της προηγούμενης ημέρας είχαν γίνει πολλές καταστροφές. Πολλοί άνθρωποι ήταν αναστατωμένοι και αυτοκίνητα ήταν σταματημένα στο δρόμο μπροστά του. Κύλησε μέσα από τα πόδια τους και είδε τη σαραβαλιασμένη γέφυρα να απειλεί να γκρεμίσει όποιον τολμούσε να περάσει από πάνω της. *«Αν ήμουν ελαστικός θα μπορούσα να γίνω δρόμος και να περάσουν τα αυτοκίνητα κι εγώ απέναντι».*

Και τότε άρχισε να τεντώνεται, να τεντώνεται, να περνά απέναντι, να καλύπτει τη γέφυρα και να περιμένει να περάσουν τα αυτοκίνητα στην απέναντι πλευρά. Όταν πέρασαν στην άλλη πλευρά όλα, πήρε την κανονική του μορφή και συνέχισε το δικό του ταξίδι.

Το λαμπερό πορτοκάλι βρέθηκε να κυλά στους τεράστιους δρόμους της πόλης. Ένα χέρι το άρπαξε και το έριξε σε μια μεγάλη κούτα. Εκεί συνάντησε πολλά γυαλιστερά και πανέμορφα φρέσκα φρούτα όλων των ειδών. Εκείνα φαίνονταν στενοχωρημένα και γι' αυτό, αφού γνωρίστηκαν, τους είπε: *«Δε σας βλέπω και πολύ φρέσκους. Τι έχετε!»*. «Είμαστε στενοχωρημένοι γιατί σε λίγη ώρα δε θα υπάρχουμε πια», απάντησε ένα κατακόκκινο μήλο. *«Γιατί, πού πηγαίνουμε!»* τους ρώτησε. «Μας πηγαίνουν σε μανάβικα για να μας πουλήσουν στους ανθρώπους», αποκρίθηκε μια αρωματική μπανάνα.

Ταράχτηκε τόσο πολύ με αυτά που άκουσε που έβγαλε μια δυνατή κραυγή και άρχισε να μουρμουρίζει μέσα από τα δόντια του:

«Δε γίνεται να συμβαίνει αυτό. Τουλάχιστον όχι σε ΜΕΝΑ!».

Ξαφνικά ο μεταφορέας σκόνταψε και λίγο έλειψε να πέσουν όλα τα φρούτα στο δρόμο. Όμως το πορτοκάλι μπόρεσε κάνοντας ένα ψηλό σάλτο και να βγει έξω. Τότε ο μεταφορέας φόρτωσε την κούτα σε ένα φορτηγό. Χωρίς να χάσει χρόνο το πορτοκάλι σκέφτηκε κάτι άλλο. Θα έσκαγε το λάστιχο του φορτηγού, το οποίο ήταν πελώριο, με ένα μυτερό κλαδάκι και έτσι θα απελευθέρωνε τους φίλους του. Το 'πε και το έκανε. Πουφ! Το φορτηγό σταμάτησε απότομα και τα φρούτα βρήκαν την ευκαιρία να το σκάσουν. Ήταν ευγνώμονα στο πορτοκάλι που τους έσωσε και υποσχέθηκαν να είναι πάντα φίλοι και να βοηθάει ο ένας τον άλλον.

Ο δρόμος τον οδήγησε σε ένα πυκνό, σκοτεινό και σιωπηλό δάσος. Περπατούσε για πολύ ώρα. Σταμάτησε να ξεκουραστεί σε μια λακούβα. Παρατήρησε ότι από ένα σημείο του δάσους ερχόταν φως και αποφάσισε να πάει προς τα εκεί. Μια κουκουβάγια καθόταν σε ένα κλαδί δίπλα σε έναν κρύσταλλο κρυμμένο σε ένα παράξενο κλουβί, το οποίο φυλάκιζε το περισσότερο φως που έβγαινε από τον κρύσταλλο. Το περιεργάστηκε με μεγάλη περιέργεια. *«Τι κρίμα να μη φωτίζει το δάσος αυτό το φως».*

- Αυτό είναι το διαμάντι που κρατά ζωντανό το δάσος. Αλλά είναι φυλακισμένο σε αυτό το κλουβί χρόνια τώρα. Έχει αρχίσει να χάνει τη δύναμή του για αυτό το δάσος είναι τόσο σκοτεινό και τα δέντρα τόσο μουντά. Αν κάποιος το ελευθερώσει, το δάσος θα αποκτήσει την μοναδική ομορφιά, που είχε πριν, και αυτός θα αποκτήσει τη σοφία μου γιατί το διαμάντι είναι δικό μου, είπε η κουκουβάγια.

- Ποια είσαι εσύ; Που τα ξέρεις όλα αυτά;

-Είμαι η Κουκουβάγια η Σοφία. Το διαμάντι είναι δικό μου αλλά η κακιά ξαδέρφη μου η Μόλυνση, μας φυλάκισε γιατί δεν θέλει τίποτα φωτεινό, καθαρό και όμορφο.

-Ωραία. Ας ανοίξουμε το κλουβί, είπε με αποφασιστικότητα το πορτοκάλι.

- Δεν είναι τόσο εύκολο. Πολλοί έχουν έρθει να ελευθερώσουν το διαμάντι της ζωής και της σοφίας αλλά έφυγαν απογοητευμένοι.

Εσύ ένα πορτοκάλι πως νομίζεις ότι θα τα καταφέρεις;

- **Εγώ είμαι ο Λούλης ο Πορτοκαλούλης** και δε νοιάζομαι για ανταλλάγματα. Είναι κρίμα ένα τόσο όμορφο δάσος με τόσα μοναδικά δέντρα να καταστραφεί. Θέλω μόνο το διαμάντι να ξαναλάμψει και εσύ να το προσέχεις. Πολύ παράξενη αυτή η κλειδαρότρυπα. Θα ήθελα να ήμουν αυτό το παράξενο κλειδί για να ανοίξω το κλουβί, είπε και μεταμορφώθηκε σε ένα πολύ περίεργο κλειδί, που χωρούσε ακριβώς στη μικροσκοπική τρυπούλα της φυλακής του διαμαντιού.

Το δάσος πλημμύρισε χρώματα και η ζωή ξύπνησε. Τα φύλλα θρόισαν, τα πουλιά φτερούγισαν, τα αηδόνια κελάηδησαν, το ποτάμι κελάρυσε και η κουκουβάγια ευχαρίστησε το Λούλη τον Πορτοκαλούλη, φανερώνοντάς του ότι κέρδισε το χάρισμα των σοφών αποφάσεων γιατί σκέφτηκε με την καρδιά του.

Το δάσος έμεινε πίσω του και μπροστά του βρισκόταν το λιμάνι της πόλης. Από περιέργεια κύλησε στην προκυμαία για να δει το νερό και χωρίς να το καταλάβει βρέθηκε στα βαθιά νερά. Άρχισε να κολυμπάει γρήγορα για να μη βυθιστεί. Πολλά ψαράκια άρχισαν να το περιτριγυρίζουν και να το ρωτάνε τι ψάρι είναι κι έχει τόσο γυαλιστερό δέρμα. Αυτό τους είπε ότι είναι φρούτο, ένα πορτοκάλι, το λένε Λούλη Πορτοκαλούλη και είναι πολύ θρεπτικό γιατί έχει βιταμίνη C. Τότε τα ψαράκια σκέφτηκαν ότι θα ήταν πολύ νόστιμο και όρμησαν επάνω του για να το φάνε. Όμως για καλή του τύχη εκείνη τη στιγμή περνούσε από κει ένα καράβι. Χωρίς να χάσει χρόνο, σφήνωσε στην αλυσίδα της άγκυρας και άρχισε να ανεβαίνει προς τα πάνω μέχρι που έφτασε ιδρωκοπώντας στο κατάστρωμα. Για να μην τον δουν κατέβηκε στο μηχανοστάσιο και κρύφτηκε εκεί. Είχε όμως πολύ ζέστη και ένιωθε ότι θα έλιωνε σα γρανίτα για αυτό βγήκε στο κατάστρωμα να πάρει αέρα. Το είδε ένας ναύτης, το λιγουρεύτηκε και έσκυψε να το πάρει. Το πορτοκάλι κατάλαβε τις προθέσεις του ναύτη κι ένιωσε παγιδευμένο. Παρακάλεσε το Θεό απελπισμένο: *«Θεέ μου, κάνε με πουλί για να πετάξω μακριά για να γλιτώσω»*. Μεταμορφώθηκε σε ένα ωραίο γλαροπούλι που πέταξε για την πιο κοντινή στεριά.

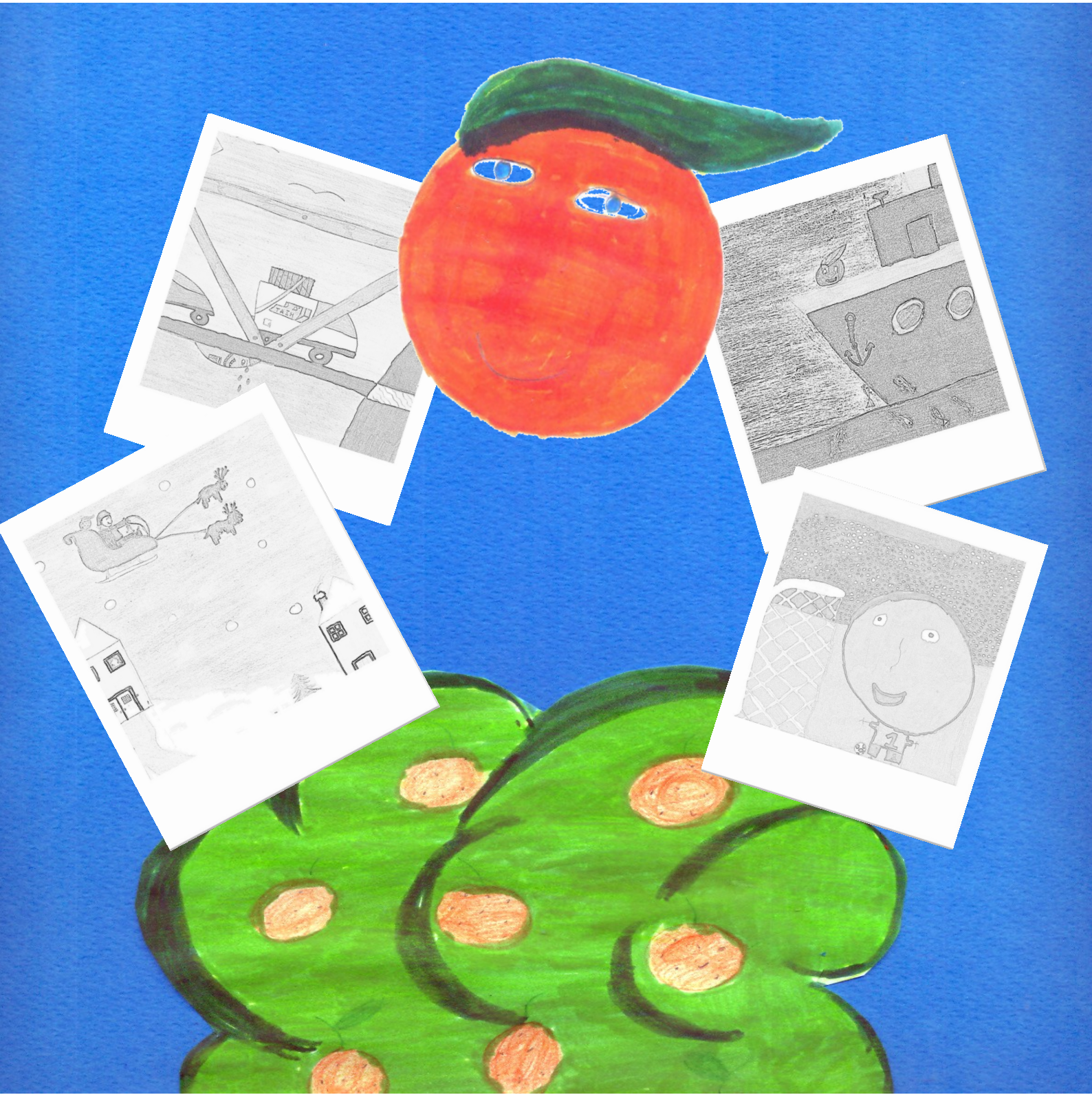

Έφτασε στην Πορτοκαλία!

Όχι, όχι, λάθος κατάλαβε. Όχι Πορτοκαλία αλλά Πορτογαλία. Έπεσε στην αυλή μιας καλοσυνάτης γριούλας. Η γιαγιά το θαύμασε τόσο πολύ για το ζωηρό του χρώμα που το πήρε και το έβαλε στο χριστουγεννιάτικο δέντρο, σα στολίδι γιατί λαμπύριζε, της άρεσε πολύ και δεν ήθελε να το φάει. Στο πορτοκάλι άρεσε το νέο του δέντρο γιατί γύρω του υπήρχαν στολίδια, φωτάκια και κορδέλες και ήξερε ότι δεν πρόκειται να το φάει κανένας.

Το βράδυ των Χριστουγέννων, όταν όλοι κοιμόντουσαν, ήρθε ο Αϊ Βασίλης για να αφήσει τα δώρα. Όταν είδε το πορτοκάλι το οποίο ξεχώριζε πάνω στο δέντρο, το πήρε για να το φάει αργότερα. Εκείνη τη βραδιά ο Λούλης ο Πορτοκαλούλης είδε όλο τον κόσμο από την τσέπη του Αϊ Βασίλη. Το όνειρό του έγινε πραγματικότητα. Είδε απίθανα μέρη και τα πιο πολλά μέσα σε μια νύχτα και έμαθε περισσότερα από όσα είχε επιθυμήσει να μάθει. Θα ήθελε να μείνει με τον Αϊ Βασίλη φρέσκο και ζουμερό για πάντα αλλά όταν ο Αϊ Βασίλης το πήρε στο χέρι του, του ζήτησε να του επιτρέψει να γυρίσει στο κήπο του, να βοηθάει τον κόσμο, όπως κάνει ο Αη Βασίλης. Έτσι κι έγινε.

Με το χάρισμα που γνώριζε, πια, ότι είχε και
ήξερε πώς να το αξιοποιήσει,
τη σοφία που απέκτησε από το ταξίδι του και
την αφθαρσία που του χάρισε ο Αη Βασίλης,
θα πραγματοποιούσε τις ευχές των ανθρώπων που
είχαν ανάγκη και θα ήταν ευτυχισμένο, γιατί θα
χάριζε χαρά.

Once upon a time in a beautiful garden there was an orange tree.

Every time its owner wanted to cut off an orange he used to say: "Orange tree, my orange tree become short so that I can cut off an orange". When he cut off as many oranges as he wanted he told it again: "Orange tree, my orange tree become tall up to the sky so that no one can reach you". The orange tree did as its owner told it. This happened every time he went to cut off oranges. An orange was more playful than the others and more curious. It saw a lot of things from up there in the tall orange tree and wanted to learn about all the things behind the fence. During the nights it was dreaming about wonderful places where strange things happened. It did not want to be eaten.

One winter day the orange tree had become very tall. Then out of a sudden strong wind blew and the orange mature now, was cut off from the little branch and fell on the pavement. : "*Phew, luckily I did not fall in street.*

The cars would make me marmalade". It thought and started rolling on the pavement.

He reached the end of the road where there was a playground and some children were playing when they saw the orange they felt excited and started kicking it as they had lost their football "**I wish I was a ball so that I don't feel pain**" said the orange and turned into a football. Then it rolled till the place the real football was, the children found their ball and the orange became as it really was again and kept going thoughtful. How did it manage that? He tried to repeat it. It wished to become a man but nothing happened. The bad weather of the previous day had caused a lot of damage. A lot of people were upset and cars were stopped in the middle of the road ahead. It rolled through their legs and it saw a ruined bridge ready to drop anyone who would dare cross it. "**If I was flexible I could become a road so that me and the cars can go to the other side**". With this thought, it started stretching and crossing to the other side, covering the bridge waiting for the cars to cross. When all the cars crossed over the orange it took its original shape again and continued its trip.

The shiny orange was rolling in the wide roads of the city. One hand grabbed it and threw it in a big carton box. There it met a lot of shiny fresh fruit of all kinds. They seemed unhappy so after introducing himself to the others he told them: "*I can see that you aren't very fresh. What's wrong?*" "*We are sad because we won't be alive in a few minutes*" answered a red apple. "*Why? Where are we going?*" he asked them. "*They are taking us to greengrocers to sell us to people*" responded a fragrant banana. He was so upset with what he heard that he cried out and started murmuring: "**This cannot be happening. At least not to me!**" Suddenly the man who carried them tripped up and the fruit almost fell on the road. But the orange jumped out. Then the man loaded the carton box on a lorry. Without wasting time the orange thought something else it was going to cause a flat tyre to the lorry which was enormous with a pointed branch and in this way his friends would be free, so it did! The lorry stopped abruptly and the fruit found the chance to escape. They were grateful to the orange which had saved them and promised that they would be friends forever and that they would help each other.

The road led him to a thick dark, silent forest. It was walking for a long time. He stopped to rest in a puddle. It noticed that from a spot of the forest there was coming light and decided to go there. An owl was sitting on a branch beside a crystal hidden in a strange cage, that captured most of the crystal light. It looked at it with curiosity **"It is a pity that the forest is not lit by this light"**. *"This is the diamond that keeps the forest alive, but it has been imprisoned in this cage for many years. It has started losing its power, that's why the forest is dark and the trees are dull. If someone lets it free the forest will have its unique beauty back again and that man will acquire my wisdom ,because the diamond is mine"* said the owl. *"Who are you? How do you know all these?"* *"I am Wisdom the owl. The diamond is mine , but my wicked cousin Pollution imprisoned us because she does not want anything bright ,clean and beautiful"*. *"- Good, let's open the cage"* said the orange decisively. *"It's not so easy. Many have come to free the diamond of life and wisdom but they left disappointed. You, an orange, how do you think you will succeed?"* *"- I am Loulis Portokaloulis and I don't care about exchanges. It's a pity for such a beautiful forest to disappear. I only want the diamond to light again and you to take care of it"*. **"This keyhole is very strange. I would like to be that strange key to open the cage"**, it said and turned into a very strange key that was perfect for the tiny hole of the diamond's prison. The forest was full of colours again and life woke up. The leaves made sounds, the birds flew, the nightingales sang, the river babbled and the owl thanked Loulis and informed him that he won the gift of wise decisions because he had used his heart to think.

He left the forest behind and straight ahead there was the port of the city. Out of curiosity it rolled down to see the water and without noticing it got in deep waters. It started swimming quickly so as not to be drown. Many fish started coming around it and asking what kind of fish it is and has such a shiny skin. He told them that it was a fruit, an orange, his name was Loulis Portokaloulis and it was nutritious because of the vitamin C. Then the fish thought that the orange had to be very tasty so they fell on it to eat it. But luckily at that moment a ship appeared. Without wasting time it got on the anchor chain and started going up until it reached in sweat the deck. It went down to the engine room so as not to be seen. But it was hot and it felt that it would melt like an ice cream. So it came back on the deck for some air. A sailor saw it, desired it and bent to take it. The orange understood the sailor's intentions and felt trapped. He begged God **"Oh, my God, make me a bird to fly away and be saved"**. It turned into a beautiful seagull and flew to the closest land. He arrived in Orangeal.

No! No it was wrong. It arrived in Portugal. It fell in the backyard of a lovely old lady. The old lady admired it for its vivid colour so she took it and put it on the Christmas tree as an ornament because it was bright and she didn't want to eat it. The orange liked his new tree because around it there were many ornaments, lights and ribbons and it knew that noone would eat it. At Christmas night when all the people were sleeping Santa Claus came to leave his presents. Then he saw the orange on the tree and he took it to eat it later. That night Loulis Portokaloulis saw the entire world from Santa Claus pocket. His dream had come true. He saw unbelievable places in just one night, learned more things than those he had desired. He would like to stay with Santa Claus fresh and juicy for ever, but when Santa Claus took it in his hand, the orange asked him to let him go back to his garden, to help people as Santa did.

And so it was.

With its gifts, the wisdom from his experience with travelling and the long -lasting life Santa gave him, he could grant all the wishes of the people who were in need and he would be very happy because he would himself give happiness, too.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Καπιώτη Μαριλένα
Κούλη Σταυρίνα
Μανδρώζος Αντώνης
Μετούσι Γιώργος
Μποϊλή Γωγώ

Ξηνταρόπουλος Κωνσταντίνος
Οικονόμου Μανώλης
Σαράντου Μαριβάσια
Σγουράκη Γεώργια
Σταθογιαννοπούλου Εβελίνα
Σταθοπούλου Έφη
Στογιάνοβιτς Σάββας
Σωτηρόπουλος Κωνσταντίνος
Ταραβίρα Στέλλα
Τσιώτρα Πελαγία
Χατζάρας Νίκος
Χατζίκος Κωστάκης
Χρυσικοπούλου Μαρίνα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΙ

Ξηνταρόπουλος Κωνσταντίνος
Ταραβίρα Στέλλα
Χρυσικοπούλου Μαρίνα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ
Μπιλιούρη Αργυρή

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΑΣΚΑΛΑ
του e-twinning project
“An orange rolling...”
&
του Εργαστηρίου Δημιουργικής
Γραφής

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Τζεβρεντζή Θάλεια

*Το χαρούμενο κλίμα στην τάξη, η αλληλεγγύη της μοναδικότητας και η ευδιάκριση
δημιουργεί μαθητές
ικανοποιημένους, δημιουργικούς, παραγωγικούς, ικανούς!
Μπιλιούρη Αργυρή*

Μία προσπάθεια
δημιουργικής γραφής
στα πλαίσιο του e-twinning project:
“An orange rolling...”
οδήγησε στην συγγραφή της ιστορίας
του Λούλη του Πορτοκαλούλη.
Η συνεργασία των μαθητών στη γραφή
και στην εικονογράφηση και
η απελευθέρωση της φαντασίας
χάρισε ευχάριστες και δημιουργικές
στιγμές
σε μαθητές και εκπαιδευτικούς.

ISBN:978-960-98940-9-8